

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק הטלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש הטלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 619

משכיל לדוד

פרשת חוקת

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

חוק ההתחלה

"זאת חקת התורה". (במדבר יט, ב').

אצלו כחוקת התורה, חק כל יעבור מבלי שאלות ומבלי כל מיני תירוצים למיניהם כדוגמת "אני עייף" או "אני חלש", אלא תמיד הוא קם בחשק ובשמחה לעבודת ה', הרי שזוהי כל התורה כולה, כי כל היום כולו תלוי בתחילתו. ובודאי שגם במשך היום התורה תהיה בראש מעייניו ויראת ה' תהיה נסוכה על פניו. אך אם דרך חיים זו איננה אצלו כחוק כל יעבור, אלא קם בעצלתיים ומתעסק בענייניו הפרטיים, ובכל יום יצר הרע ממציא לו כל מיני תירוצים למיניהם, הרי שעצלות זו תהיה בעוכריו למשך כל היום כולו וכך הפסיד הכל, וזהו השורש הרע של חוסר יראת שמיים.

וכך מביא הירושלמי (חגיגה פרק שני) על הפסוק (קהלת ז' ח') "טוב אחרית דבר מראשיתו". ורבי עקיבא היה דורשו, "טוב אחרית דבר" אימת? כשהוא "מראשיתו" דהיינו בזמן שהוא טוב מראשיתו. הרי לנו שהכל נמשך אחר ההתחלה, וכשהיא טובה גם ההמשך הוא טוב.

בדרך זו נראה לי להסביר את המשך הפסוקים (במדבר ט"ו כ"א) "מראשית ערסתיכם תתנו לה' תרומה". המילה "ערסיה" היא מלשון מיטה שהאדם ישן עליה, ומזהירה התורה שאדם קם ומתעורר מערסיתו, "ראשית" הדבר הראשון שעליו לעשות "תתנו תרומה לה'". ותרומה מלשון התרוממות, שעל האדם להתרומם מיד ולקום בזריזות לעבודת ה'. ראשית מעשיו בבוקר יהיו תרומה לה', שיתתעסק במלאכת שמיים - בהכנה לתפילה, כמו שנאמר "הכונן לקראת אלקי ישראל". וכך בדרך זו יזכה לקנות יראת שמיים. כי הכל תלוי "בראשית" בהתחלה, ואם ההתחלה נכונה וראויה ההמשך יהיה כדוגמתה.

עוד אפשר לפרש "מראשית ערסותיכם תתנו לה' תרומה". "ערסותיכם" דהיינו כשהילד קטן והוא עדיין בעריסה, הרי כבר מערסיתו צריך לתת אותו תרומה לה', לחזק אותו בדרך התורה והמצוות, ולא להמתין עד שיגדל. הכל תלוי בחינוך הראשוני, ואם כשהוא בקטנותו בעריסה, מראשיתו יתחנך לתורה ולקדושה כך גם כשיגדל ימשיך ויחזיק בדרך קדושה זו.

וחובה קדושה לאמץ דרך עלייה זו מוטלת גם עלינו בני התורה. וכבר בתחילת הלימוד כשאדם בא ויושב ליד הגמרא, עליו לדעת כי הכל תלוי בצורה שבה פתח הוא את חוק לימודו. אם התחיל מיד בהתלהבות קודש - להשקיע את הראש בעיון הגמרא ולא להתעניין בשום דבר אחר, הרי שמובטחת לו עלייה במסילה העולה בית אל. אולם אם כל הפרעה קטנה תסיח את דעתו מן הלימוד וכבר בתחילת הלימוד הוא לומד בעצלתיים ובריפיון, ובכל רגע פוסק ממשנתו, ודאי שתורתו נעשית קרעים וקריעים ומלימוד שכזה לא תצא כל תועלת ואין הוא מוסיף יראת שמים.

לכן נתחזק כולנו בעמלה של תורה ובפרט בתחילת הלימוד, שתחילת הסדר יהא בהתלהבות ובמרץ ובצורה טובה ומועילה, ומובטח שבשיעור דשמיא גם ההמשך יהיה כך.

האור החיים הקדוש זיע"א מוקשה, מדוע נאמר "חקת התורה" ולא נאמר "חקת הפרה". כמו שנאמר "זאת חוקת הפסח" (שמות י"ב מ"ג) ושם לא נאמר זאת חקת התורה? והרב האריך בדברים נפלאים ועמוקים.

ונראה לי ליישב בזה, כי עלינו לזכור ולשנן היטב את דבריו הקדושים של מרן הצדיק הבעל שם טוב זיע"א, אשר הסביר מדוע לצערנו רואים לעיתים חסרון גדול ביראת שמים גם אצל אנשים היושבים והוגים בתורה. כיצד יתכן הדבר? והסביר כי הכל תלוי בתחילת היום. בשעה שאדם מתעורר משנתו, עליו להתחיל מיד בעניינים רוחניים, לקום בזריזות לעבודת ה' ברוך הוא, לומר "מודה אני" בכוונה גדולה ולהודות להקב"ה מקרב הלב על הבריאה הנפלאה, ומיד ירוץ לתפילת השחר. אם עשה כך והחל את יומו במצוות ומעשים טובים לכבוד ה' יתברך, הרי שתחילת היום מוכיח על כולו, וכך יראת שמים תהיה נסוכה על פניו. אולם אם הוא קם בעצלתיים, וכל ראשו ורובו נתונים להבלי העולם וכבר בקומו הוא מתחיל בעניינים גשמיים, אם זה בנטילת סיגריה לפיו וכוס קפה לשתיה תוך שהוא עורך סבב טלפונים למכריו ולדידיו, ורק לאחר מכן נזכר בשם ה' ובא להתפלל - אדם שכזה בודאי שלא תהיה בו יראת שמים, כי התחיל את יומו בצרכיו האנוכיים, ובעסקים גשמיים ובודאי ששכינת ה' לא תשכון בתוכו.

ונוסיף לבאר עוד. כי דוע אומר האריז"ל הקדוש, שבשעה שהאדם ישן, אם זכה - נשמתו מטיילת בגן עדן וזוכה לשמוע את שיעורי התורה הנאמרים שם. נמצא שכבר בשעה שהוא נם על מיטתו יש לו קשר לתורת ה', וכשהוא מתעורר משנתו הקב"ה נופח בו נשמה טהורה וחדשה. שהרי בלילה היה כפגר מת, וכמו שאנו אומרים בברכות השחר "המחזיר נשמות לפגרים מתים", והנשמה שהקב"ה ברוב טובו החזיר לו היא ממש כנשמה חדשה שלא היתה בו ביום הקודם, והקב"ה בכבודו ובעצמו נופח בו נשמה זו מתוכו כי "מאן דנפח מדיליה נפח". נמצא שגם בקומו משנתו, הוא מקושר בקשר של קיימא עם הקב"ה מאותה נפיקה קדושה שנפח בתוכו. והיה אם מיד כשהוא מתעורר הוא מתעסק בצרכי שמים ומקדש עצמו בתורה ובתפילה ובהודאה לה' יתברך - הרי שהוא ממשיך את אותה קשר אמיץ עם הקב"ה, קשר שהחל כבר עוד בשעה שהיה ישן על יצועו משמיעת התורה שזכתה נשמתו בעולמות העליונים. אולם אם בקומו משנתו החל בעסקיו הגשמיים, הרי בכך ניתק וחיבל בקשר שהיה לו עם הקב"ה וזה אשר הביאו לחוסר יראת שמים.

וזה שנאמר "זאת חוקת התורה... אדם כי ימות באוהל" עיקר התורה תלוי בתחילת היום, בשעה שהוא ישן על מיטתו כפגר מת בתוך האוהל. והנה עתה הוא מתעורר מאותה מיתה, כי הכל תלוי בהתחלה. אם קם בזריזות עצומה לעבודת ה' ודרך זו היא

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת חוקת י' תמוז תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	
19:14	19:29	19:29	הדלקת נרות
20:30	20:34	20:31	מוצאי שבת
21:15	21:18	21:18	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

הילולא דצדיקא

- י - רבי ישראל יעקב אלגזי, מח"ס "ארעא דרבנן"
- יא - רבי צבי הירש מזידיטשוב, מח"ס "צבי לצדיק"
- יב - רבי יעקב ב"ר אשר, בעל הטורים
- יג - רבי אהרן וסרמן הי"ד
- יד - רבי יעקב מלול, רבב"ד וזאן
- טו - רבי נחמן בטיטו, הראשון לציון
- טז - רבי מסעוד יונה אדערי, מח"ס שפת אמת

אמרי חכמים

**"על כן יאמרו
המושלים בואו
חשבון".** (במדבר כא. כז)

בעצרת המספד וסיום הש"ס שנלמד לעילוי נשמתו הקדושה של מרן הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זיע"א, התבטא הגאון רבי יעקב הלל שליט"א ראש ישיבת "אהבת שלום" ואמר:

"אינני מפסיק להתפעל מהצוואה הקדושה, בה ביקש מכל מי שקיבל ממנו טובת הנאה רוחנית, שילמדו בעדו משנה אחת או מחשבה אחת. כמה ענווה יש כאן, כמה "מחשבה של מוסר" על עומק הדין, ועל החשיבות של כל מעשה טוב. בואו חשבון - מרן ראש הישיבה זצוק"ל האריך ימים בצורה מופלגת, ומקטנותו ממש היה כולו דבוק באלוקיו, היה שקדן נפלא בתורה, למד בהיקף עצום מה שאנו רק יכולים אולי לחלום. כ"כ הרבה שיעורים אמר, כ"כ הרבה פילפל בחכמה, כ"כ הרבה ספרים כתב בעיון עמוק והיקף מבהיל. כמה וכמה תלמידים גידל והעמיד מה שאי אפשר בכלל להעלות על הדעת, רבבות תלמידים ותלמידי תלמידים שממשיכים להפיץ את אורו בעולם. כמה יעץ והורה ליחידים ולכלל, כמה הנהיג והעמיד את בית ישראל מימות קדמונים לא קם כמוהו, ועם כל זאת הוא מבקש שאולי מישהו ילמד משנה אחת או 'מחשבה אחת' לטובת נשמתו".

"אין לנו מושג מה שרבונו הגדול הבין, וממנו נלמד על עומק הדין, כמו שכתב 'אוי לנו מיום הדין אוי לנו מיום התוכחה'. זה גם מלמד לראות את הערך של רגע של תורה, משנה אחת. כמה מבהיל הרעיון החידוש של "מחשבה אחת במוסר", הרהור קל, יש פה עניין נורא, ממי שהיה לו את כל התורה ממש בהיקף ובעיון נורא. מתוך עוצם ענוותנותו, שם אתה מוצא את גבורתו".

"עצם צורת הפניה בצוואה, בפשטות מפליאה, הוא המשך לגדולתו שראינו בכל חייו, דבר שמצאנו גם אצל מרן החפץ חיים בספריו, איך שהיו מדברים דברים פשוטים ויסודיים עם כל גדלותם ועמקותם, והיו מעבירים לכל העם את המסר שלהם, ועי"ז החזיק את עם ישראל".

סבלנות משתלמת

בליל שבת אחת כאשר הגאון רבי שלום שבדרון דיבר על הנושא "והווי זהיר במצווה קלה כבחמורה והווי מחשב הפסד מצווה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה". (אבות ב. א), ניגש אליו יהודי אחד משומעי לקחו ושטח לפניו את סיפורו האישי על הנושא הנדון. וכה היו דבריו:

כשהבולשביקים ברוסיה השתלטו על המדינה אחרי מלחמת העולם הראשונה היה זה לראשונה מזה שנים רבות שהיהודים נהנו מחופש ושמוחו. התעשרו במיוחד יהודים שנתמזל מזלם להיות בעסקי הלומים ותכשיטים. אני עצמי הייתי בעסקי היהלומים כל בוקר

שיעור בחשבון ומחשבה אחת טובה

הייתי במשרדי בבורסת היהלומים בשעה שמונה והייתי עסוק כל היום.

בוקר אחד היה בכונתי להגיע למשרד מוקדם. מזוודת היהלומים והתכשיטים היתה אתי כרגיל אך כשהלכתי שמעתי מישהו צועק: "א צענטער! א צענטער! (עשירי למנין). סובבתי ראשו וראיתי אדם עומד בפתח בית כנסת זעיר ומחפש עשירי להשלמת מנין והוא צעק לעברי וקרא לי לבוא להשלים מנין. חשבתי שיש לי מעט זמן ונכנסתי כדי להיות העשירי, אך כשנכנסתי ראיתי שהיו שם רק שלושה אנשים מלבדי ומלבד האדם שקרא לי אשר שוב עמד בדלת וחיפש "עשירי...".

"מה זה?! טענתי לעברו: "אני לא עשירי אני חמישי. זה יקח כל הבוקר להשיג עשרה אנשים!"

- "אל תדאג", ענה לי, "יהודים רבים עוברים ברחובות אלה כל בוקר". מתוסכל מזה שהוא לכד אותי, התחלתי לומר תהילים. במשך עשר דקות הוא השיג עוד אדם אחד, פניתי לעזוב אך הוא התחנן: "הקשב זה 'היאהרצייט' של אבי עלי לומר 'קדיש'. בבקשה השאר. אני מנסה לארגן מנין במהירות".

"איני יכול להישאר עוד", מחיתי, "אני חייב להיות במשרדי בשעה שמונה ועכשיו כבר שמונה".

חלפו עוד עשר דקות והוא הצליח לגרור עוד שני אנשים. שוב התחלתי להתקדם לעבר הדלת והפעם הצביע לעברי ואמר: "הקשב עכשיו: לו לך היה יאהרצייט לזכר אבין, היית רוצה שאני אשאר, נכון! והייתי נשאר! אז עכשיו אני רוצה שאתה תעשה אותו הדבר בשבילי!"

זה שהצביע לעברי והטענה איך הייתי מרגיש במקומו, גרמו לי פתאום להרגיש אחרת לגבי המצב. הסכמתי כבר שחלק מהבוקר ומתוכניותי במשרד ילכו לאיבוד, יהיה מה שיהיה. אשאר. בערך בשעה שמונה ושלושים השיג לבסוף את כל המניין. אני חשבתי שיגיד משנה וקדיש, אך לא. הוא התחיל מראשית התפילה...

חסר סבלנות הבטתי בשעוני וחשבתי שלא אגיע למשרדי עד הרבה אחרי השעה תשע. מספר פעמים הסתכלתי סביבי לראות אולי הגיע עוד מתפלל כך שאוכל לצאת משם, ובכל זאת ישאר לו מנין אך לא היה לי מזל כזה, הייתי תקוע שם עד שסיימו להתפלל.

כשסיימנו את התפילה הודה לנו הלה מאוד, הגיש לפנינו עוגה וויסקי ואז נתן לנו לעזוב.

התחלתי לעשות את דרכי למשרד נושא את מזוודתי מלאת התכשיטים. כשהגעתי למרחק שני בנינים ממשרדי, אץ לעברי אדם שהכרתיו כשהוא מנופף ידיו בבהלה. "מהר! הסתלק מכאן". צווח לעברי בפראות.

"הבולשביקים השתלטו היום על הממשל, כמה מהם באו והרגו יהודים בבורסת היהלומים ועכשיו הם עסוקים באיסוף השלל. הימלט על חיךך..."

אני אכן נמלטתי על נפשי, והסתתרתי במשך כמה ימים וכפי שהנכם רואים יכולתי לצאת מרוסיה. אתם בודאי מתארים לעצמכם מה היה קורה לי לו הייתי עוזב את המנין מוקדם...

הופיע הספר שרבים ציפו לו!

"אנשי אמונה"

והוא סיפור
תולדותיהם,
חיייהם ופועלם של
צדיקי משפחת
מינצו זיע"א

ניתן להשיג במשרדי המנין בטל: 02:6433605
הפצה ראשית: משה נידם - 02:5400902

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

שקול כנגד כל העוונות

המספר והמקבל עוברים על מצות תלמוד תורה, שהרי בזמן שדיברו לשון הרע היו צריכים לעסוק בתורה, ועונש ביטול מצוה זו שקול כנגד כל העוונות.

כל מה שזכו ישראל – בזכות האבות

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

"באר חפרוה שרים".

שרים אלו - אמרו רבותינו ז"ל (תנחומא חקת כא) שנרמזו כאן זכות האבות הקדושים שהם

נקראו "שרים". לומר

לך שבני ישראל ידעו

לתלות את זכות השירה בזכות

האבות. וכאן יש מקום לשואל לבוא ולשאול, וכי הבאר הזה חפר אותו אדם, הרי באר זו של אבן היתה ולא חפירה בקרקע, ומה היא כוונת השירה "באר חפרוה שרים"?

אלא העניין הוא כי בשירה זו רמזו בני ישראל שלא זכו לנבואה אלא על ידי זכותו של משה רבינו, שלימד אותם להיות עמלים עליה. והבאר הזאת כבר חפרה והכין אותה משה רבינו על ידי משענתו, כלומר עזרתו וסיועו. והיכן? אצל באר ראשונה, אצל הים שהוא לימד שירה והודאה על הנס אצל המים.

ויש לנו לדעת עוד כי הטעם שמשה לא חזר על שירת הים

בספר "משנה תורה", לפי שאמר בתוך השירה (שמות טו, יז) "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך". הואיל ונגזרה עליו גזירה שלא יכנס לארץ, מתיירא היה שמא יתייאשו ישראל ויאמרו, ומה הוא עצמו לא נכנס, על אחת כמה וכמה שאין אנו נכנסים. לפיכך לא חזר ואמר "תביאמו ותטעמו", כדי שלא לבלבל את ישראל.

ובאמת לא יצא שקר מפיו חס ושלום, וכענין שאמרו בגמרא (ב"ב קיט, ב) "ניבא ולא ידע מה ניבא". "תביאנו" לא נאמר אלא "תביאמו", רמז, שהוא עצמו אינו עתיד להיות נכנס.

מכל מקום רמז להם משה את השירה בלשון נסתר, ואמר (דברים ג, כג) "ואתחנן אל ד' בעת ההיא לאמר". וצריך להבין שהרי לא מצינו בשום מקום שהתחנן משה אל ד' בעת ההיא, אלא נתכוין משה כנגד מה שאמר בשירת הים "תביאמו ותטעמו", וכיון שנגזרה גזירה שלא יכנס לארץ ישראל אמר לו המקום, "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד". לפיכך לא חזר על השירה כדי שלא לעבור על דברי הקב"ה שאמר לו רב לך אל תוסף, ולא הזכירה אלא ברמז: "ואתחנן" בגימטריא כמנין "שירה". לפי שהתחנן בשירת הים שיזכה ליכנס לארץ.

מן המעיין

"והיה כל הנשוק וראה

אותו וחי" (כא. ה)

"כל הנשוק" דייקא, אף מי שהיה חולה בכל מחלה טבעית והיה קרוב למיתה, אם נשך אותו נחש והביט אל נחש הנחושת, היה מתרפא ושב לבוריו. נמצא שאיש כזה היה שמח אילו נשך

אותו נחש. לכן, מבאר רבי מאיר שמחה

הכהן מדוינסק, נאמר "והיה כל הנשוק". "והיה" לשון שמחה, ולא 'ויהי' שהוא לשון צער.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"והפשט את אהרן את בגדיו". (כ. כו)

אמר את אהרן, את בגדיו, שנראה שהם ב' הפשטות, הגם שאין זה צחות לשון, עם כל זה אפשר שנתכוון לומר לו שהבגדים שיפשיט יהיו בגדי כהונה, לא בגדי עצמו.

עוד נתכוון לומר על זה הדרך הפשט את אהרן, והפשטה זו איננה אלא מבגדיו, והוא אומר את בגדיו, אבל יש לו מלבוש אחר תיכף ומיד והוא מאמרם ז"ל (ילקוט) וז"ל היה אהרן מתפשט ומתלבש בענני כבוד, ומעתה לא נשאר אהרן מופשט מהמלבוש, אפילו בעת שהיה מפשיטו משה לא היה נפשט אלא מבגדיו, והיה מלביש הענין כל חלק וחלק הנפשט ממנו.

"ולא היה מים לעדה ויקהלו על משה". (כ ב)

עיקר תביעתם של בני ישראל היה על ה'מים', כיון שנסתלק מהם בארה של מרים. ואם כך מדוע תובעים הם כעת דברים שאינם קשורים למים, כפי שנאמר "ולמה העליטנו ממצרים להביא אותנו אל המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשותות". מה ענין העדר הפירות לחסרון המים?

אלא, מבאר רבי ראובן מלמד, בספרו "מליץ יושר"; עיקר תלונתם של העדה לא נבעה מחסרון אמיתי של מים, אלא הכל נבע מכוחות הרע ומפיתויי היצר, העדר המים היה רק ככיסוי לתלונתם, לאחר שהיצר נתפס באדם הוא כבר מוצא לו מקום לרטון ולהתלונן גם על דברים שאינם ממין הטענה.

ולכן, כעת שניתנה להם הזדמנות להתלונן בגלל הסתלקות הבאר, הם כבר ידעו להוסיף דברים שאינם שייכים כלל לחסרון המים. כך היא דרכו של היצר הרע.

"וידבר העם באלקים ובמשה". (כא. ה)

מתוך גנותם של דור המדבר אתה בא לידי שבחם. בן שיועד באביו שהוא עני ואביון אינו דורש ממנו ואינו מתאונן עליו, רק בן שיועד באביו שהוא עשיר אפשר שיבוא לידי מדה זו של תלונה ותרעומת על שאינו מאכילו כראוי.

כמו כן יתכן שיהודים כמונו יסבלו רעב ומחסור, ולא יתאוננו מאומה על מצבם, ועדיין אין זה מלמד על חכמה או צדקות. אדרבא, רק מחולשה ורפיון באמונה, כי יש לנו אב עשיר כל יכול. דור המדבר התאוננו והתלוננו וגם נענשו על כך.

ואת זאת היה דורש רבי אהרן בקשט זצ"ל; מכאן אתה למד שבחם של ישראל - שידעו ממי לבקש ועל מי להפיל תלונתם.

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

הרה"ק רבי יוסף שלמה דיין זיע"א

מרדכי שרעבי זיע"א (שהעיד עליו שהוא אחד מל"ו צדיקים נסתרים שבדור), בחבורה של אנשי מעשה ויודעי ח"ן. בד בבד התמסר ללימוד תיקוני הזוהר, תוך עריכת תפילות וסיגופים על מנת להוסיף קדושה על קדושתו. תיקונים רבים והתבודדויות ארוכות, נהג לערוך סביב קברי הצדיקים, שבערכם הפליג הרבה ואמר: "שעה של תפילה ולימוד בקברות הצדיקים, שווה למאה שעות לימוד". ובפרט ההליכה לקבר צדיק שהגישה אליו קשה ומפרכת, מועילה עד מאוד, וכל פסיעה במקום כזה ממתקת את הדינים למעלה, שהרי "לפום צערא אגרא".

במיוחד נהג ללכת לקברו של שמואל הנביא, והבטיח כי כל מי שיעשה את התיקון בקבר שמואל הנביא - מובטח לו שיענה מהשמיים. אם לא בפעם הראשונה, ודאי לאחר מספר פעמים. במלחמת לבנון הראשונה, ראוהו קבוצת חיילים יחד עם ידידו הצדיק הנסתר רבי יוסף ולטון זיע"א, כשהם פוסעים במשעולי הכפרים שבעומק לבנון, ומעתירים בתפילה על קברות הצדיקים הטמונים שם.

בענין זה ידוע המעשה ששני צדיקים אלו יצאו פעם אחת בלוויית אברך ירושלמי, להתפלל על קברי אלעזר ואיתמר בני אהרן הכהן, המצויים בכפר עוורתא, מזרחית לשכם. כאשר ננסו לתוככי הכפר, החלו התושבים העוינים להקיף אותם. רבי יוסף וולטון הצהיר מיד כי הוא אינו דואג כלל, כיון שרבי יוסף דיין מעולם לא פגם בבריתו והוא מושלם במידת היסוד. כאשר החלו התושבים ליצור סביבם טבעת של התקהלות מאימת, ראה הרב דיין שיש לעשות 'משהו', לכן החל לפתע לרוץ לעבר ההמון ולשאוג שאגות אדירות. אלה בראותם את הרב רץ לעברם, החלו לברוח לכל עבר מתוך פחד ואימה.

רבי יוסף דיין שב למלוויו ברוח שפלה, ואמר להם שמקום זה מסוגל מאוד לקבלת התפילות, ומיד החל בהכנות לתפילה וסדר התיקונים. כשסיימו פנו השלשה לציין איתמר הכהן הנמצא בצדו השני של הכפר, שם כבר צפו התושבים בחבורת הצדיקים מרחוק, מתוך פחד ואימה. תפילותיו עשו פירות, רבים שזכו להכיר בכח תפילותיו, נושעו מברכותיו למעלה מדרך הטבע. כשבאו מכריו לעירה הדרומית נתיבות, לביתו של קדוש ישראל, רבי ישראל אבוחצירא זיע"א, פנה אליהם הבבא סאלי ואמר: מה אתם באים אלי לקבל ברכות, כבר יש לכם בירושלים את רבי יוסף דיין שברכותיו מתקבלות לפני כסא הכבוד!

בשנת תשמ"ג אמר לתלמידיו: 'בעוד שנתיים ימים אני גומר את התיקון שלי'. והיות שהרגיש כי זמן פטירתו מתקרב, גילה לתלמידו את סוד תורת פתרון החלומות וציווה אותו להמשיך בעריכת התיקונים בציון שמואל הנביא ובתפילות בקברי הצדיקים.

בליל שישי ט' בתמוז בשנת תשמ"ה, למד כהרגלו כל הלילה במערת שמעון הצדיק, וסמוך לכניסת השבת יצתה נפשו בטהרה וזכה להיטמן דקות מעטות קודם כניסת השבת.

שושלת מפורת משתרגת ביחוסו של רבי יוסף שלמה דיין זצ"ל, הצדיק שהסתיר את אישיותו הסגולית מעין רואה. זה שרום מעלתו נודעה ליחידי סגולה שבדור, לאותה חבורה מצומצמת של ל"ו הצדיקים הנסתרים שבכל דור

ודור. בבית משפחת דיין המכובדת, המיוחסת דור אחר דור עד לדוד המלך עליו השלום, נולד רבי יוסף שלמה בשנת תרפ"ד, בעיר חלב שבסוריה. בשנת תרצ"ד עלה עם משפחתו לארץ ישראל והתגורר בשכונת רחביה בירושלים. יחד עם אביו רבי ניסים זצ"ל למד תורה, גמרא ופוסקים בעיון רב ובשקידה עצומה. בהגיעו לגיל ח"י שנים, נפטר אביו ורבי יוסף נאלץ לפרנס את משפחתו והחל לעבוד כנהג הובלות. לאחר ששוחרר ממאסר הממשל הבריטי, עקב הלשנה כוזבת, החליט לפרוש מכל ענייני העולם הזה ולעסוק בתורה.

התמדתו היתה לשם דבר, שמונה שעות רצופות עסק בתורה בעמל ובעיון נמרץ, תוך שהוא מצניע את עצמו וידעויותיו. לשם כך היה נוהג להגיע לשיעורי תורה עם בעלי בתים, שם הציג עצמו כאיש קשה תפילה וכמי שאינו יודע צורת און.

כבודם של תלמידי החכמים לומדי התורה ונושאי דגלה היה לאין ערוך בפניו, בכל מאוודו השתדל לכבדם ולשרת אותם.

כך היה כשנודע לו על אחד מתלמידי החכמים שמבצע שיפוף בביתו, מיד הזדרז וחיפש שעת הכושר לקים מצות כיבוד תלמידי חכמים. לאחר כמה ימי ריגול קרן כולו מאושר, כאשר התאפשר לו להעלות את כל אבני הריצוף לביתו של הרב הנמצא בקומה גבוהה. כל הפצרותיהם של הסובבים לא הועילו להניא אותו מכך; "אני רוצה לזכות במצות כיבוד תלמידי חכמים", אמר בפשטות ובלשון שאינה משתמעת לשתי פנים.

במשך שנים רבות אסף רבי יוסף פרוטה לפרוטה, ולימים זכה לבנות היכל מפואר בבית הכנסת "נזר אהרן". רבי יוסף דיין עמל רבות כדי לבנות את היכל בית הכנסת בקדושה וטהרה, ומתוך כוונות רבות תעניות ויחודים שבהם יחד בתפילתו להצלחת הבנייה האיכותית והטובה ביותר. גם כאן הצליח רבי יוסף להצניע את מעשיו, והציג את עצמו כנציג של יהודי נדיב לב המבקש להישאר בעילום שם.

את עיקר תורת הנסתר, למד מפיו של זקן המקובלים הגה"צ רבי

אנשי אמונה - תולדות צדיקי משפחת פינשו זיע"א

המשפחה לקחת אותה אל קברו של רבי חיים פינשו זיע"א, שם קשרו אותה בחבל אל הקבר.

ואז הנס הגדול אירע לנגד עיניהם המשתאות: לאחר מספר דקות הבחינו כל הנוכחים בשינוי משמעותי במצבה ובאופייה של האשה אשר באותו מעמד היא הבריאה, ושבה להיות כאחד האדם.

מעשה נורא, כך סיפר מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינשו שליט"א - שמעתי ממשפחה אחת במרוקו. אחת מנשות המשפחה נתקפה, ל"ע, במחלת השגעון לאחר שהאמא שלה נפטרה.

כל המאמצים והטיפולים הרפואיים שניסו להעלות רפואה למחלתה, לא הועילו. כשמצבה הלך והחמיר החליטו בני